

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupený Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovaným: **a) Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, **b) Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2012, č. j. 7 Ca 297/2008 – 172 – 175,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2.904 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 12. 2012, č. j. 7 Ca 297/2008 – 172 – 175, odmítl žalobu žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného a) (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 7. 2006, č. j. OAM-248-8/TP-2006, a zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí ministerstva ze dne 31. 10. 2006, č. j. OAM-756/M-2006. Prvním rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu, druhým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno usnesení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 14. 9. 2006, č. j. SCPP00157/C-CI-2006, o zastavení řízení ve věci stěžovatelovy žádosti o povolení k trvalému pobytu.

V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že žaloba proti rozhodnutí ministerstva ze dne 27. 7. 2006 je podle ust. § 68 písm. a) s. ř. s. nepřipustná, neboť stěžovatel nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, když nepodal rozklad jako řádný oprávněný prostředek. Ve vztahu k rozhodnutí ministerstva ze dne 31. 10. 2006 se městský soud zabýval otázkou, zda stěžovatel splňoval v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podmínky pro podání této žádosti na území České republiky podle ust. § 69 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V opačném případě by totiž musel žádost podat podle ust. 69 odst. 1 citovaného zákona na zastupitelském úřadu. Stěžovatel žádnou z těchto podmínek v době podání žádosti nesplňoval. Žádost totiž podal až poté, co mu byl udělen výjezdni příkaz, a nelze proto dospět k závěru, že v době podání žádosti pobýval na území České republiky v rámci přechodného pobytu, na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu, případně na základě povolení k trvalému pobytu za účelem ochrany. Ani v žalobě stěžovatel splnění některé z uvedených podmínek netvrdil. Pro posouzení věci není rozhodné, zda v době podání žádosti splňoval podmínky pro udělení trvalého pobytu. Za nedůvodnou označil městský soud námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministerstva. Výše uvedené závěry podle něj vyplývají i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž ministerstvu nelze vytýkat, že se ztotožnil se zjištěními správního orgánu prvního stupně za situace, kdy je stěžovatel ve svém odvolání nezpochybňoval.

Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost proti výroku II. a uplatnil v ní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že v předmětné době splňoval zákonem stanovené podmínky pro udělení trvalého pobytu na území České republiky, a to i přesto, že mu byl udělen výjezdni příkaz na dobu od 26. 7. 2006 do 23. 9. 2006. Podle jeho přesvědčení byl oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu ministerstvu, a to s ohledem na skutečnost, že se proti udělení výjezdního příkazu bránil všemi dostupnými prostředky. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že měl platné vízum až do 23. 9. 2006. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Vedle toho požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť v opačném případě by mohl utrpět nenahraditelnou újmu. Přiznání odkladného účinku se podle něj nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu. Stěžovatel nesplnil podmínky pro podání žádosti o povolení trvalého pobytu a tato rozhodná otázka byla městským soudem náležitě posouzena. Z uvedeného důvodu Komise navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu stěžovatel přicestoval do České republiky v roce 2000 a dne 16. 10. 2001 podal žádost o udělení azylu. Azylové řízení bylo ukončeno dne

pokračování

29. 11. 2005 nabytím právní moci usnesení ze dne 26. 10. 2005, č. j. 3 Azs 289/2005 – 73, kterým Nejvyšší správní soud odmítl stěžovatelovu kasační stížnost. Následně stěžovatel několikrát neúspěšně žádal o povolení trvalého pobytu. Jeho první žádost ze dne 17. 2. 2006 byla zamítnuta rozhodnutím ministerstva ze dne 13. 3. 2006, č. j. OAM-34-I3/TP-2006, pro nesplnění podmínky nepřetržitého nejméně pětiletého pobytu na území České republiky. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím o rozkladu ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK13-2006. Dne 17. 7. 2006 podal stěžovatel druhou žádost o povolení trvalého pobytu. Ta byla zamítnuta rozhodnutím ministerstva ze dne 27. 7. 2006 z důvodu, že nebyla podána neprodleně po ukončení azylového řízení. Dne 31. 7. 2006 podal stěžovatel třetí žádost o povolení trvalého pobytu. Řízení o této žádosti bylo zastaveno z důvodu, že stěžovatel nebyl oprávněn tuto žádost podat za území České republiky. Dne 30. 7. 2007 podal žalobce čtvrtou žádost o povolení trvalého pobytu z důvodů hodných zvláštního zřetele. Tato žádost byla zamítnuta proto, že se v řízení existence takových důvodů nepotvrdila. Dne 18. 5. 2011 podal stěžovatel pátou žádost o povolení trvalého pobytu po pěti letech nepřetržitého pobytu na území České republiky. Tato žaloba byla zamítnuta rozhodnutím ministerstva ze dne 30. 8. 2011, č. j. OAM-5267-II1TP-2010, protože stěžovatel nesplňuje podmínku nepřetržitého pobytu.

V dané věci je předmětem přezkumu rozhodnutí ministerstva o třetí žádosti stěžovatele o udělení trvalého pobytu.

Předmětnou žádost podal stěžovatel z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Podle ust. § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno jinak. Podle odst. 2 citovaného ustanovení lze žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. a) nebo b) podat též na policii, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno a) pobývá na území v rámci přechodného pobytu a je 1. nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, a důvodem žádosti je společné soužití těchto cizinců, nebo 2. je manželem nebo nezletilým dítětem cizince, jemuž byl udělen azyl z důvodů uvedených ve zvláštním předpise, b) pobývá na území na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu, nebo c) pobývá na území na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, a to za splnění podmínek vymezených v tomto ustanovení.

Závěr městského soudu i ministerstva vychází z toho, že stěžovatel nebyl oprávněn žádost o udělení trvalého pobytu podat. Spornou právní otázkou tudíž není, zda v době podání žádosti splňoval zákonem stanovené podmínky pro udělení trvalého pobytu, ale pouze, zda bylo možné řízení o stěžovatelově žádosti zastavit podle ust. § 169 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínek pro její podání.

Namítal-li stěžovatel v žalobě, že v době podání žádosti splňoval zákonem stanovené podmínky pro udělení trvalého pobytu na území České republiky, pak tato námitka nemohla zpochybnit závěry napadeného správního rozhodnutí. Pokud totéž namítá i v kasační stížnosti s tím, že posouzení této právní otázky městským soudem bylo

nesprávné, pak taková námitka nemůže zpochybnit zákonnost napadeného rozsudku, neboť směřuje proti řešení právní otázky, která nebyla městským soudem vůbec posuzována. Kasační stížnost je proto v tomto směru nedůvodná.

Stěžovatel v žalobě netvrdil, že byl v rozhodné době oprávněn k podání žádosti o udělení trvalého pobytu, ani jinak nerozporoval závěry správních orgánů a městského soudu. Nečiní tak ani v kasační stížnosti, nerozporuje ani vypořádání jiných žalobních námitek městským soudem. Teprve v doplnění kasační stížnosti uvedl, že měl platné vízum do 23. 9. 2006, přičemž by bylo možné dovozovat, že se jedná o námitku, byť obecnou a ničím nepodloženou, splnění podmínek k podání žádosti o udělení trvalého pobytu podle ust. § 69 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Protože v řízení před městským soudem stěžovatel žádnou takovou námitku neuplatnil, nemohl se touto námitkou Nejvyšší správní soud zabývat. Nejedná se ani o námitku založenou na skutečnostech, k nimž byl krajský soud povinen přihlédnout ex offio.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a neshledal, že rozsudek městského soudu trpí namítanými vadami. Proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť bez prodlení po podání tohoto návrhu rozhodl ve věci samé.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a ministerstvu žádné náklady spojené s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byla usnesením městského soudu ze dne 23. 4. 2012, č. j. 7 Ca 297/2008 - 111, ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Dagmar Rezková Dřímlová a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží zástupkyni stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 2.100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem tedy 2.400 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o částku 504 Kč. Celková částka odměny proto činí 2.904 Kč.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu